

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 617/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 6 Sp 45/2015 a jeho rozsudkom z 24. februára 2016, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3 Sžr 71/2016 a jeho uznesením z 21. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 6 Sp 45/2015 a jeho rozsudkom z 24. februára 2016, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 3 Sžr 71/2016 a jeho uznesením z 21. júna 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie sťažovateľov proti napadnutému rozsudku krajského súdu s týmto odôvodnením:

«Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 2 písm. d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie odporcu č. OU-KE-PLO-2015/01835-49 zo dňa 17. augusta 2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podali [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako členovia Základnej organizácie Slovenského zväzu záhradkárov, lokalita [REDAKOVANÉ] dňa 27.06.2016 odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné a tiež je podané niekým, kto na podanie odvolania nie je oprávnený, a preto ho bolo potrebné v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. odmietnuť...

Z výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/45/2015-75 zo dňa 24.02.2016 odvolací súd zistil, že krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu podľa § 250j ods. 2 písm. d/, e/ O.s.p. ...

Skutočnosť, že súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie odporcu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ O.s.p., má za následok, že odvolanie proti takémuto rozhodnutiu súdu podľa § 250s O.s.p. nie je prípustné - ani do merita veci, ani voči trovám konania. Krajský súd v písomnom vyhotovení rozsudku uviedol správne poučenie o neprípustnosti odvolania voči predmetnému rozsudku.

Rovnaký názor vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 181/2011-35 zo dňa 14.09.2011, v ktorom s odvolaním sa na § 246c ods. 1 vetu prvú O.s.p. uviedol, že vzhľadom na toto ustanovenie je v konaní podľa piatej časti Občianskeho

súdneho poriadku akýkoľvek opravný prostriedok prípustný iba vtedy, keď je to v tejto časti výslovne ustanovené.

Navyše [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nie sú ani osobami oprávnenými takéto odvolanie podať, keďže účastníkom konania pred súdom je Základná organizácia Slovenského zväzu záhradkárov, lokalita [REDAKOVANÉ], ako účastník správneho konania a nie jej jednotliví členovia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti musel Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/45/2015-75 zo dňa 24.02.2016 odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250s veta druhá O.s.p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné a ako podané niekým, kto na podanie odvolania nie je oprávnený.»

3. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti opisujú priebeh a predmet správneho konania pred Okresným úradom Košice. Následne sa venujú obsahu svojho odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu a citujú podľa ich mienky na konanie pred súdmi sa vzťahujúce právne normy. Zároveň vlastnými slovami reprodukurujú obsah napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Ústavný súd konštatuje, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6Sp/45/2015 nám obom bolo odopreté právo podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR vedené pod sp. zn. 3Sžr/71/2016 zo dňa 21.6.2017 a aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach vedený pod sp. zn. 6Sp/45/2015-75 zo dňa 24.2.2016 ako rozhodnutia nezákonné a vec vracia späť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd SR priznáva náhradu trov vynaložených sťažovateľmi počas už tu uvedeného konania vedeného na Okresnom súde Košice II a aj počas konania vedeného na

Ústavnom súde SR o tejto sťažnosti v sume 100 EUR do rúk sťažovateľov do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd k sťažnosti sťažovateľov v prvom rade uvádza, že v rámci petitu sťažnosti sa sťažovatelia domáhali vyslovenia porušenia označených článkov ústavy a dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov. Sťažovatelia síce označili konkrétne články ústavy a dohovoru, ale v obsahu sťažnosti neuvádzajú argumentáciu alebo odôvodnenie ich názoru o porušení týchto článkov ústavy a dohovoru zo strany všeobecných súdov (požiadavka odôvodnenia návrhu plynúca z § 20 ods. 1 zákona

o ústavnom súde). Navyše samotný obsah sťažnosti nespĺňa materiálne kritériá odôvodnenia sťažnosti, keďže jeho znenie je zmätočné a nejednoznačné.

6.1 Ďalej ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia k svojmu podaniu nepriložili splnomocnenie na zastupovanie ich osôb pred ústavným súdom advokátom (požiadavka plynúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a ani nepreukázali majetkové pomery pre účely rozhodnutia ústavného súdu o ďalšom postupe v otázke ustanovenia advokáta ústavným súdom.

6.2 Na základe uvedeného mohol ústavný súd odmietnuť sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

7. Ústavný súd však v záujme materiálnej ochrany základných práv a slobôd preskúmal účelnosť výzvy na odstránenie nedostatkov sťažnosti v zmysle prípadného možného prijatia sťažnosti na ďalšie konanie a dospel k záveru, že ani prípadné odstránenie opísaných nedostatkov by nemohlo viesť k prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie.

7.1 Najvyšší súd v napadnutom rozsudku jasne, výstižne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu nie je možné proti napadnutému rozsudku krajského súdu podať odvolanie a z akého dôvodu by sťažovatelia ani neboli oprávnení podať i potenciálne prípustné odvolanie.

7.2 Ústavný súd sa stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, že krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie odporcu podľa § 250j ods. 2 písm. d) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), čo má za následok, že odvolanie proti takémuto rozhodnutiu súdu podľa § 250s OSP nie je prípustné. Ústavný súd rovnako ako najvyšší súd navyše poukazuje, že sťažovatelia neboli ani osobami oprávnenými takéto (resp. akékoľvek) odvolanie podať, keďže účastníkom konania pred krajským súdom bola Základná organizácia Slovenského zväzu záhradkárov, lokalita [REDACTED] ako účastník správneho konania, a nie jej jednotliví členovia.

7.3 Čo sa týka napadnutého rozsudku krajského súdu, je potrebné sťažnosť odmietnuť pre oneskorenosť, keďže sťažovatelia na základe poučenia krajského súdu v napadnutom rozsudku a jednoznačnosti znenia § 250s OSP mohli a mali vedieť, že odvolanie je neprípustné. Ak sa sťažovatelia domnievali, že mali byť účastníkmi správneho konania či následného súdneho konania (resp. že nimi ex lege boli), mohli a mali podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažnosť priamo ústavnému súdu v lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovatelia tak však neučinili a podali proti napadnutému rozsudku krajského súdu neprípustný opravný prostriedok na najvyššom súde, čím zmeškali lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

7.4 Na základe uvedených záverov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu oneskorenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2017